

குடும்ப விளக்கும் குண்டுக்கல்லும்

கதையுறுப்பினர்

திருக்காமுமுதலியார் : திருப்பாதிரி புலியூரில் ஒரு நடுத்தர குடும்பத்தினன்.

தில்லைக்கண் : மனைவி

கண்ணப்பன் : மகன்

கணக்கன் காளிமுத்து : கடைக் கணக்கன்.

1

[அதிகாலை 5 மணி. திருப்பாதிரி புலியூர் திருக்காமு முதலியார் வீடு]

தில்லைக்கண் காலையில் வாயில் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்துக் கோலம் போடுகிறாள்.

கூடத்தில், ஒரு புறமிருந்த வீனையைச் சரிபார்த்து பாடிக்கொண்டே மீட்டத் தொடங்குகிறாள்.

பாட்டு

மகிழ்ந்திரு மனமே—என்றும்
மக்கள் தொண்டு செய்து
மகிழ்ந்திரு மனமே

இகழ்ந்திடும் செயல்களை நீக்கி
எண்ணத்தில் அன்பினைத் தேக்கி—அறிஞர்
புகழ்ந்திடும் அறவழி நோக்கிப்
பொய்மையும் வஞ்சகச் செய்கையும் போக்கி
மகிழ்ந்திரு மணமே

.....

(இதற்குள் அங்குத் தனிக் கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கி
யிருந்த திருக்காமு முதலியாரும் (தில்லைக்கண் துணைவன்)
கண்ணப்பனும் (மகன்) எழுந்து தில்லைக்கண் எதிரில்
உட்கார்ந்து பாடலையும், வீணை இசையையும் நுகரிகின்
றார்கள்.)

திருக் : போகலாமா தில்லைக் கண்ணு?

தில்லை : நல்லது அத்தான்!

கண் : அப்பாவுக்கு ஆசை தீரவில்லையம்மா!

தில்லை : நேரமாய்விட்டது தம்பி; காலைக்கடன் முடி. நான்
பால் கறக்க வேண்டும்.

[இருவரும் வீட்டில் வேறுபுறம் போகிறார்கள். தில்லை
பால் கறக்கிறான்.]

2

திருக்காமு, பிள்ளையாரை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு
பூஜை செய்கிறான் குளித்தபின்.

கண்ணப்பன் ஈர வேட்டியுடன் மேல் வேட்டியைப்
பிழிந்தபடி பாடுகிறான்.

விருத்தம்—பாட்டு: திருமந்திரம்.

ஒன்றே குலமும்
ஒருவனே தெய்வமும்
நன்றே கருதுமின்
ரமனில்லை! நாணமே

சென்றே புகுங்கதி
இல்லைநும் சித்தத்து
நன்றே நிலைபெற
நீர்நினைந் துய்மினே.

(இதைத் திருக்காமு முதலியார் கேட்கிறார்)

திருக் : தம்பி. சீர்திருத்தக்காரர் எழுதியதா அது?

கண் : திருமந்திரம் அப்பா!

திருக் : குலம் ஒண்ணுதானாமோ! முதலியார், செட்டி, ஐயர்
நாயக்கர் இப்படியெல்லாம் இல்லையா?

கண் : இருக்கு; ஆனா நம் தமிழர் நூற்களில் இல்லை.

திருக் : கடவுள் ஒண்ணே ஒண்ணுதானோ?

கண் : ஆமாம்மா, அது மட்டுமா. அந்த ஒரே கடவுளுக்கு
உருவமுமில்லை பெயருமில்லை. தன்னை வேண்டிக்
கொள்ளச் சொல்றதுமில்லை. ஒருவரிடத்திலே ஒண்ணு
வேணுமென்று அது விரும்புவதுமில்லை.

திருக் : அப்பா இந்த பிள்ளையாரே கடல்லியா போட்டுடறது.
ஏந்தம்பி?

கண் : ஏம்பா அப்படி? மியுசியத்தில் வைத்துவிட்டால்
போகிறது.

(இதற்குள் தில்லைக்கண் அங்கு வந்து விடுகிறார்.)

தில்லை : மியுசியத்தில் இந்தப் பிள்ளையாரை வைத்துக்
கொள்ள ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால்?

கண் : வீட்டிலேயே ஒரு மாடத்தில் வைத்துக் கண்ணாடி
போட்டு வைத்துவிடலாம். தமிழரின் மூடத்தனத்தை
அது நினைவுபடுத்திகொண்டே இருக்கும் இல்லையா
அம்மா?

திருக் : சாதி கெட்ட பசங்க, சமயங் கெட்ட பசங்க கூடகூடு
வதாலே தம்பி புத்தி கெட்டுப் போச்சிதில்லை.

தில்லை : சாதி கெட்ட சமயங் கெட்ட டேத்தில்தான்
அத்தான் தமிழர் விடுதலை இருக்கிறது. சிற்றுண்டி காத்
திருக்கிறது வரலாம்!

(இருவரும் உள்ளே போகிறார்கள்.) அதே நேரத்தில்
முன் கட்டில் கணக்கன் காளிமுத்துவந்து நிற்
கிறான்)

கணக் : அம்மா!

தில்லை : கணக்குப் பிள்ளையா?

(கூடத்திற்கு வந்து கடைச் சாவியை எடுத்துக்
கொடுத்துப் போகிறான்.)

3

கூடத்தில் ஒரு மேசை; அதன் எதிரில் ஒரு நாற்காலி
அண்டையில் ஒரு சாய்வு நாற்காலி.

எதிரில் ஒரு நாற்காலி, சற்றுத் தொலைவில் தையல்
பொறி. தில்லை வெற்றிலைத் தட்டைக் கொண்டு வந்து
மேசைமேல் வைத்துவிட்டுத் தையற்பொறி எதிரிலுள்ள
நாற்காலியில் உட்காருகிறான்.

திருக்காழு வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டே கூறு
கிறார். “தில்லைக் கண்ணு வரவர எனக்குப் பாக்கு மெல்ல
முடியலியே.”

எதிரில் நாற்காலியிலுட் கார்ந்திருக்கும் கண்ணப்பன்
கூறுகிறான்:—

ஒரு வேளை அல்ல
திருவேளை வெற்றிலை போடு—நீ
போடா திருப்பதும்
நல்ல ஏறி பாடு.

தில்லை : என்று இசையமுது கூறுகிறது.

கண் : அம்மா இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை நினைவிருக்கிறதா?

தில்லை : ஆமாம் இன்றிரவு நீ சென்னைக்குப்போக வேண்டும்.

திருக் : புலவர் முடிவுத் தேர்வு நெருங்கிவிட்டது. கருத்தா படிக்கனும் தப்பி. இப்ப எங்கே போகனும் நீ?

கண் : பொன்னப்பனைப் பார்த்து விட்டு வந்து விடுகிறேன் அப்பா!

தில்லை : ஒகோ!

(விரைவாக அவன் சட்டையை மடிப்பு விரித்துப் பார்க்கிறான்; பொத்தான் அறுந்திருக்கிறது. வேறு பொத்தான் வைத்துத் தைத்துக் கொடுக்க, அவன் அதைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியிற்போகுமுன் கூறுகிறான்.)

போய் வருகிறேன் அம்மா!

போய் வருகிறேன் அப்பா!

(போகிறான்)

(அப்போது ஏழரை மணி அடிக்கிறது. தில்லை தன் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறான்)

தில்லை : கால் மணி நேரம் முந்துகிறது.

திருக் : நான் கடைக்குப் போகவேண்டும் தில்லைக் கண்ணு.

(தில்லைக் கண்ணு வேட்டி, மேல்வேட்டி, சட்டை இவைகளை ஆராய்கிறான். மேல் வேட்டியில் கிழிசல் இருக்கிறது, மற்றவைகளைத் துணைவனிடம் கொடுக்க, அவன் அவைகளை உடுத்திக் கொள்ள அறைக்குச் செல்கிறான்.)

மேல் வேட்டியைத் தைத்து முடிக்கிறான் தில்லை.

(அவனுக்குச் சட்டை உடுத்திப் பொத்தான் மாட்டி, சீப்பால் தலை ஒதுக்கிச் செருப்பைத் துடைத்துக் காலில் மாட்டிக் குடையை எடுத்துக் கையில் கொடுத்து நிற்கிறான்.)

அவன் செல்லுகிறான்.

அன்புடன் - புன்சிரிப்புடன் அவன் பின்னழகு பார்த்து நிற்கிறான் தில்லை.

சுவரீக் கடிக்காரத்தைப் பழுது பார்க்கத் தொடங்குகிறான் தில்லை.

4

[கணக்கன் முன் கதவைத் தட்டுகிறான்; திறக்கப்படுகிறது.]

கண : தம்பி சொல்லிச்சி, அம்மா எல்லா வேலையையும் செய்றாங்க; கறி வாங்கக் கடைக்குப் போற வேலையைக் கணக்குப் பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லக் கூடாதாண்ணு.

ஐயா அதுக்காக என்னே அனுப்புனாங்க, கடைக்குப் பூட்டு வந்துட்டேங்க.

தில்லை : அதெப்படி முடியும்?

ஐயாவுக்கு என்ன கறி ஒத்துக் கொள்ளும்; தம்பிக்கு எது ஒத்துக் கொள்ளும் என்பது எனக்கல்லவா தெரியும்?

கண : இன்னது வாங்கி வாண்ணா, அந்தப்படி வாங்கி வர்றேன்; அவ்வளவுதானே!

தில்லை : அதெப்படி? அவரைப் பிஞ்சு வாங்கி வா என்றால். அது இல்லை சும்மா வந்து விட்டேன் என்று சொல்லி விடுவீர்.

கண : சும்மா வந்து விடுவேனா? அவரைப் பிஞ்சு இல்லாட்டி, பூசினிப் பிஞ்சு வாங்கி வராமலா வந்துவிடுவேன்?

தில்லை : பார்த்தீர்களா! என் வீட்டுக்காரருக்கும் பூசனிக் காய்க்கும் திராவிடனுக்கும் சிரார்த்துக்கும் உள்ள

பொருத்தந்தான். நீங்கள் வீட்டைப் பாரித்து கொள்ளுங்கள். நான் போய் வந்து விடுகிறேன்.

(காலில் செருப்பணிந்து கையில் குடையோடும் கைப்பையோடும் கடைக்குப் போய் விடுகிறான்.)

5

[தில்லை போனபின் கணக்கன் காளிமுத்து கூடத்தில் ஒரு புறம் உட்காரிந்து பாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.]

பாட்டு

ஒருவனுக் கொரு புள்ளே

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அவன்

உத்தபு இரூக்கணும்

சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

பெரிய ஆணைக் கறி சமைச்சா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—கறி

பிரியமா இருக்காதப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

என் பிள்ளை சீராளான்—அவன்

இருக்கின்றான் சாமி

இருக்கின்றான் சாமி அவனே

இப்பவே கழுத்தறுப்பேன்

யானுமே சாமி.

பிள்ளை தலையை மட்டும்

சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா

சிறுத் தொண்டப் பத்தா

சூப்பு வைச்சிட வேணும்

சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

6

இதைத் தெரு நடையில் கேட்டுக்கொண்டே தலையிற் புண்ணும் குருதியுமாயுள்ள ஒருவனை இருவர் தாங்கியபடி வருகிறார்கள்.

உள்ளே வந்த ஒருவன்: ஐயா, அம்மா இருக்காங்களா? உள்ளே இருக்காங்களா?—இவன் எம்புள்ளே. அடிக்கடி மயக்கம் வரறது இப்பா அப்படித்தான் திடீரிண்ணு மயக்கம் வந்து விழுந்திட்டான். மண்டே ஓடைஞ்சிப் போச்சி. அம்மா இருந்தா கட்டு கட்டி புடுவாங்க. நல்லாப் பூடும்.

கணக்: அவங்க கடைக்கிப்போயி இருக்காங்க, இருங்க, வந்து விடுவாங்க. அம்மா மருந்து போட்டு கட்டி விடுவாங்களா?

ஒருவன்: முன்னே ஒரு தடவை இதே மாதிரிதான்! வந்தோம் [என்று நடந்ததைக் கூறுகிறான்]

7

[கட்டிலில் நோயாளி, தில்லை, செவிலி உடையுடன் மருத்துவம் செய்கிறாள். மருந்திட்டுக் கட்டுக் கட்டுகிறாள்; காய்ச்சலை ஆராய்கிறாள்; மருந்து தருகிறாள்.]

8

அவர்களில் ஒருவன் தெருவில் வழிகாட்டி அனுப்ப நிற்கும் தில்லைக் கண்ணை நோக்கிக் கூறுகிறான்:—

ஒருவன்: ரொம்ப நன்றியம்மா. நாங்க நோயாளியே அழைச்சி வந்த [போது நீங்க இல்லை—அதுமட்டுமா கூடத்திலே அவரு,

புள்ளே தலையே மட்டும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா
 சூப்பு வைச்சம் வேணும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா.

—இன்னு பாடிக்கிட்டு இருந்தாரு. எங்களுக்கு ஒரே நடுக்கமா போச்சு, நல்லவேளையா வந்துட்டங்க. கட்டுக் கட்டினீங்க; மருந்து குடுத்தீங்க. ரொம்ப நன்றியம்மா வாரோம்.

[கும்பிட்டுப் போகிறார்கள்.]

9

உள்ளே வந்து, தில்லை கணக்கனிடம் கூறுகிறாள்:—
 ஏன் கணக்கப்பிள்ளை உங்களுக்குச் சிறுத் தொண்டப் பத்தன் கதை நன்றாய் வருமோ?

கணக்: ஏம்மா அவுங்க சொன்னாங்களா? அவுங்க வரும் போது எதுவோ கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியா பாடிக்கிட்டிருந்தேன்; சிறுத்தொண்டப் பத்தன் கதை பாடறதிலே நானு இந்த வட்டாரத்திலியே ஒரு பெரிய ஆளில்லையா?

தில்லை: ஓகோ, அப்படியா? அவர்கள் வரும் போது எந்த அடி பாடிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?

கணக்:

(பாட்டு)

புள்ளே தலையை மட்டும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா—அப்பா
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா
 சூப்பு வைச்சிட வேணும்
 சிறுத் தொண்டப் பத்தா,

தில்லை: இப்படி சிவனடியாரி சிறுத் தொண்ட நாயனாரைக் கேட்டாரோ?

கணக்: சிவனடியாரிண்ணு ஆரு? சிவபெருமாந்தான்.

தில்லை: என்ன கேட்டார்?

கணக்: சீராளந் தலையைச் சூப்பு வைச்சுடுண்ணு சொன்னார்

தில்லை: பாட்டு யாரால் எழுதப்பட்டது.

கணக்: கதைக்கித் தக்காப் போல் நானே சொல்லிக்கிறது: தான்.

தில்லை: பிள்ளைக்கறி கேட்டாரே. சிறுத்தொண்டர் அப்படியே செய்தாரா?

கணக்: அந்த எடத்தே நாடகத்திலே ஆடுவோம் பாரு!. கந்தண்ணு ஒருத்தன். பார்க்கிறவங்க கண்ணீர் உட்டு வாங்கல்ல.

தில்லை: சிறுத்தொண்டருக்கு ஒரே பிள்ளை சீராளன் இல்லையா?

கணக்: கோவிந்தங் கோவிந்தண்ணு ஒரு சின்ன பையந்தான் சீராளனு போடுவான்; என்னமா நடிப்பாந் தெரியுங்கனா?

தில்லை: அது சரி. பிள்ளையை அறுத்தாரா பெற்ற தந்தை?

கணக்: அதாம்மா அறுக்கற மாதிரி காட்டுவோம் பாருங்க, அந்த 'நாடகக்காரன் ரொம்ப அப்பட்டமா நடக்கிற மாதிரியே இருக்கும்.

தில்லை: அப்படியானால் சிறுத்தொண்ட நாயனார் கதை அப்படி இருக்கும் இப்படி இருக்கும் நாடகத்தில். அது தவிர நடந்ததில்லையா அப்படி?

கணக்: உம்! நாடகந்தான்! மெய்யாவா ஒருத்தன் வந்து புள்ளெயெ அறுத்துக் கேப்பான்? பெத்தவ தொடப் பத்தே' எடுத்துக்க மாட்டாளா? என்னு சொல்றீங்க?

தில்லை : தமிழ்நாடு திருந்தி வருகிறது என்றுதான் சொல்லு
கிறேன், நாழிகை ஆகிறது போய்வாருங்கள்.

(போகிறான்.)

10

(சென்னையினின்று கண்ணப்பன் வருகிறான். கூடத்
தில் சாய்வு நாற்காலியில் திருக்காழு படுத்திருக்
கிறார்.)

திருக் : ஏன் தம்பி, பொண்ணப்பன் உன்னோடு வரவில்லையா?

கண் : தேர்வு நெருங்கிவிட்டது படிக்க வேண்டும் என்று
வரவில்லை.

திருக் : நீ மட்டும் ஏன் வந்து விடுகிறாய்ப்பா?

கண் : அம்மாவைப் பாராதிருக்க முடியவில்லை.

(என்று உட்கட்டுக்குப் போகிறான்.)

11

திருக் : (சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி) தில்லைக்
கண்ணு!

சோற்றை வடியலில் விடித்தபடி இருக்கும் தில்லை:-
இதோ

(அவள் கைவேலையைக் கண்ணப்பன் ஒப்புக் கொள்
கிறான்.)

திருக் : (எதிரில் வந்து நிற்கும் தில்லையை நோக்கி மேசை
மேல் இருக்கும் விசிறியைக் காட்டி) அந்த விசிறியை எடு.
புழுங்குகிறது.

(விசிறியை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறாள்)

—உள்ளே—

கண் : ஏம்மா அழைத்தார்கள் அப்பா?

தில்லை : மேசை மேல் விசிறி இருந்தது எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னார்.

கண் : அட!

—கூடத்தில்—

(சப்பாணி முதலியாரும் சாரங்கம் என்கிற அவர் நண்பரும் வருகிறார்கள்.)

திருக் : வாங்க ஏது? இவ்வளவு தொலைவு. சிதம்பரமிருந்து நேரே இங்கேதான் வரீங்களோ?

சப்பாணி : எங்க மச்சான் மகனுக்கும் சீர்காழி தங்கவேலு முதலியார் மகனுக்கும் நிச்சதார்த்தம். சாப்பிட்டுப் போகும்படி ரொம்ப சொன்னாங்க. தெரிஞ்சவர் ஒருத்தர் திருக்காழு முதலியார் இருக்கார் அவரு வருத்தப் படுவாருன்னு சொல்லிட்டு வந்தோம்.

திருக் : அப்படியா? சாப்பிடும் வேளைதான் கை கழுவுங்க.

—உள்ளே—

கண் : அவர்கள் வீட்டுத் தேவைக்கு வந்தார்களாம். திருக்காழு முதலியார் வருத்தப்படுவார் என்று இந்நேர வேளைக்குச் சாப்பிட இங்கே வந்தார்களாம்.

(அப்பாவும் அவர்களைக் கணிசமாக வரவேற்கிறார் சாப்பிடச் சொல்லி.)

12

(நான்கு இலைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்காழு உட்பட மூவர் உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.)

சப்பாணி : தம்பி இல்லிங்களா?

திருக் : இருக்கான். தம்பி சாப்பிட வா, வந்து உட்காரி.

கண் : (வந்து) சாப்பிட்டுவிட்டேன் அப்பா! நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்.

—உள்ளே—

தில்லை : நீ சாப்பிடவில்லையே. போய் உட்காரி தம்பி.

கண் : சும்மா இருங்கள் அம்மா!

(பரிமாறுகிறாள் தில்லை. சாப்பிட்டு முடிகிறது. கைக் கழுவிக் கொண்டு வந்தவர்கள் சொல்லாமலேயே போய்விடுகிறார்கள்.)

13

(கண்ணப்பன் தன் தாய் அறியாமல் சோற்றுப் பாளையைப் பார்க்கிறான். ஒரு பருக்கையுமில்லை.

குழம்பு, கறி இவைகளைப் பார்க்கிறான், இல்லை.

கண் : (அங்கு வந்த அன்னையை நோக்கி.) அம்மா உங்களுக்குச் சாப்பாடு.

தில்லை : சாப்பிடுகிறேன் அப்பா!—நீ சாப்பிட்டு விட்டதாகச் சொன்னாயே மெய்தானா அப்பா?

கண் : ஆம் அம்மா. (எதையோ கருதிக் கண்ணப்பன் சோறெடுக்கும் அடுக்குடன் வெளியே ஓடுகிறான்.)

14

திருக் : (உள்ளே இருக்கும் தில்லையை நோக்கி) தில்லைக் கண்ணா! வெளியில் போக வேண்டும்.

திருக்காழு தன் சட்டையை மடிப்பிலிருந்து
விரித்துப் பார்க்கிறான். அதே நேரம் எதிரில்
தில்லை வந்து நிற்கிறான்.)

திருக் : சட்டை சுருக்கம் சுருக்கமா இருக்கு! பெட்டிபோடு
தில்லைக் கண்ணு.

(தில்லைக்கண் பெட்டியில் கறிபோட்டு ஊதுகுழலால்
ஊதி, குடுஏற்றி, விசிப்பலகையில், சட்டை
விரிக்கிறான்; சோறு எடுக்கும் அடுக்குடன்
கண்ணப்பன் வருகிறான்.)

15

திருக் : இதென்ன தம்பி!

கண் : (தன் தாயை நோக்கி) பிறகு வந்து பெட்டி போடலாம்
அம்மா; சாப்பிடாமல் இருக்கிறீர்கள், சாப்பிட்டு வந்து
விடுங்கள் அம்மா.

திருக் : சாப்பிடவில்லையா! சீக்கிரம் பெட்டிப் போட்டுட்டுப்
போய் சாப்பிடு தில்லைக்கண்ணு.

கண் : பெட்டி போடவேண்டியதுதான் முதல் வேலையோ!
அம்மா சாப்பிட்டு வந்து பெட்டி போடக் கூடாதோ?

திருக் : இல்லை தம்பி! நான் கடைக்கு விரைவாகப்
போகணும்.

தில்லை : இதோ வந்துவிட்டேன் தம்பி.
(பெட்டி போடுகிறான்)

16

செல்வநாயகி : நம் கல்விக் கழகத்தின் தலைவியாரீ தங்கம்மா
உங்களிடம் ஒரு வேலையாக அனுப்பினார்கள்.

தில்லை : ஏன்?

செல்வ : நம் ஆசிரியை முத்தம்மா பென்ஷனில் விலகுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிரிவு நலம் சொல்ல ஒரு கூட்டம் கூடுகிறது. அதில் நீங்கள் பெண்கள் பற்றி ஒரு சொற்பொழிவாற்ற வேண்டும்.

தில்லை : கூட்டம் எப்போது?

செல்வ : இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில்!

தில்லை : முன்னமே சொல்ல வேண்டாமா?

செல்வ : சொல்லத்தான் வேண்டும். திடீரென்று இந்தக் கூட்டம் ஏற்பாடாயிற்று.

தில்லை : வருகிறேன்.

செல்வ : வண்டி கொண்டு வருகிறேன் அம்மா.

தில்லை : ஆடவர் வரலாமா?

செல்வ : ஓ! வரலாமே.

கண் : நானும் வரலாமா?

செல்வ : அதிக மகிழ்ச்சி! நீங்கள் வருவது மட்டும் போதாது, வந்தால் சிறிது பேசி எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சி யூட்டலாம்.

கண் : நானும் வருகிறேன்

(போகிறாள் செல்வநாயகம்)

17

[கூட்டம்]

[செல்வநாயகி கூட்டத்தினரை வரவேற்றுப் பேசுகிறாள்]

அன்புள்ள தோழியர்களே, தோழர்களே, ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்தாண்டுகள் வேலை பார்த்தவர்கள் ஆசிரியை முத்தம்மா அவர்கள்.

உதவிச் சம்பளம் பெற்று ஓய்வு பெறுகிறார்கள். எம்மைவிட்டுப் பிரிகின்றார்கள். அவர்கட்கு பிரிவு நலம் செய்வதற்காக இக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. எங்கள் அழைப்பின் பேரில் இங்கு நீங்கள் வந்தமைக்கு நன்றி. மனமார உங்களை வரவேற்கிறோம்.

இக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குமாறு ஊரின் சார்பில் தலைமை ஆசிரியரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சொக்கம்மா: நான் முத்தம்மா அவர்களின் முன் மொழிதலை ஆதரிக்கிறேன்.

[கைதட்டலுக்கிடையே தலைமை ஆசிரியை இருக்கையை அணுகுகிறார்கள்.]

தலைவியார்: தோழியர்களே!

தோழர்களே!

[இடையே பெரியநாயகி தலைவியாருக்கு மாலை இடுகிறார்கள். கைதட்டல்]

ஆசிரியையார் முத்தம்மா அவர்கள் முப்பத்தைந் தாண்டும் குற்றம் ஒன்றும் அணுகாது அலுவல் பார்த்து வந்தார்கள். அவர்கள் மிக்க நற்பண்புடையவர்கள். மாணவியர்க்குச் சொல்லித் தருவதில் நல்ல ஆற்றல் உடையவர்கள்.

ஒரு காலத்தில் மாணவியாரின் வகுப்பு நேரத்தை நான்கு மணியளவாகக் குறைக்கலாமா என்று கல்வித் துறை அதிகாரிகள் ஆசிரியர், ஆசிரியைகளைக் கேட்ட போது வகுப்பு நேரம் மாணவர்க்கு ஆறுமணி நேரமாக்கப் பட வேண்டும் என்பதை விளக்கிக் காட்டி அதிகாரிகளின் மதிப்பை அடைந்தவர்கள் முத்தம்மா அவர்கள்.

இன்று முதல் அவர்கள் வீட்டுக் கூடத்துச் சாய்வு நாற்காலிக்கு நல்ல பேறு கிடைக்கிறது.

அவர்கள், துணைவர் மக்களுடன் இனிது வாழ்க. இம் மலர் மாலையும். இப் பழத் தட்டுகளும், அவர்கட்கு! அவர்களின் மாறாத நினைவு எங்கட்கு!

[கைதட்டல்]

தலைவியார்: இந்த நேரத்தில் நமக்கெல்லாம் ஒரு நல்ல விருந்து ஏற்பாடாகிறது. நாவுக்கல்ல செவிக்கு!—‘பெண்’ என்ற பெருள் பற்றித் தோழியார் தில்லைக்கண் அம்மையார் பேசுவார்கள். அதாவது உங்கட்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் வட்டிப்பார்கள் தில்லைக்கண்ணமா! தோழியர் தில்லைக்கண்ணம்மா! தமிழ்ப் புலமையுடையவர். அது மட்டுமல்ல; இசை, ஓவியம் முதலிய பல்கலை வல்லவர்கள். அவர்களைப் பேசக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தில்லைக்கண்: சொற்பொழிவு:—

அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே, தோழியர்களே தோழர்களே!

நான் பேசப் போவது ‘பெண்’ என்பது பற்றி.

பண்படுத்தப்பட்ட மண்ணுக்கே நன்செய் என்று பெயர்.

படித்த பெண்ணுக்கே பெண் என்று பெயர். களர் நிலத்தில் நல்ல விளைவை எதிர்பார்க்க முடியாது. கல்வி

இல்லாத தாய்மாரிகளிடம் கைகாரக் குழந்தைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது.

பெண்கள் படிக்க வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இருக்காது; ஆனால்,

கற்பதைக் கசடு அறக் கற்க வேண்டும் என்று சொன்னால் அதென்ன என்று, விழி² கிருர்கள் சிலர்.

ரேஷன் கடையில் அரிசியோடு கல்லையும் அளந்து வாங்குகின்றவர்கள் போல இந் நாட்டில் சரி என்று பிழையையும் வாங்குகின்றார்கள்.

காட்சி என்ற சொல் காண் என்பதன் அடிப்படையாக வந்த சொல், காவண்ண இட்டண்ண சிண போட வேண்டும். அதைவிட்டுக் காவண்ணவும் கூறி என்ற வட வெழுத்தையும் போடுகின்றார்கள்; அப்படியே அதை ஒத்துக் கொள்வதென்பது முட்டாள்தனமல்லவா?

துணி என்றால் துணிக்கப்படுவதற்குப் பெயர். துண்டு என்றால் துண்டிக்கப்படுவது. அறுவை என்றால் அறுக்கம், கிழி என்றால் கிழிக்கப்படுவது.

அதுபோலவே அளவாகத் தறியினின்று வெட்டப்படுவது வேட்டி. எனவே வேட்டி என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்.

அதே வேட்டி என்ற தமிழ்ச்சொல்லே வேண்டி என்று எவனாவது சொன்னால் அதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளலாமா? இன்றைக்கு வேட்டியை வேஷ்டி என்றால் ஒத்துக் கொள்ளும் நீங்கள், நாளைக்கு ஆட்டுக்குட்டி ஒன்பதை ஆஷ்டுக்குஷ்டி என்றாலும் மாட்டுப் பட்டி ஒன்பதை மாஷ்டு பஷ்டி என்றாலும் ஒத்துக் கொள்ளத்தானே நேரும்.

இதுவரைக்கும் கசடு அறக் கற்கவேண்டும் என்பது பற்றிக் கூறினேன்.

கசடறக் கற்றால் மட்டும் போதாது. கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்கவேண்டும் என்பதனை விளக்குகிறேன்.

தமிழர் கலை, ஒழுக்கம், நாகரிகம் இவைகளை புகட்டத் தகுந்த நூல்களைக் கற்க வேண்டும்.

அல்லாதவைகளை அகற்ற வேண்டும்.

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தெய்வமும் என்று கூறும் தமிழர் நூற்கள்.

நாலுசாதி பெரும் பிரிவும், நாலாயிரம் சாதி உட்பிரிவும் கூறும் பிறநூல்கள். மேலும் அவை பன்றிக் கழி கேட்

டும் பெரியாண்டவன் முதல் மீன் காவடி விரும்பும் வேலவன் வரைக்குமுள்ள எண்ணற்ற கடவுள்களைக் காட்டிவைத்துக் காசைச்சுரண்டும்—மதமான பேய்ப்பிடியாதிருக்க வேண்டும் என்று கூறும் தமிழ் நூற்கள்.

ஒருத்தி ஒருவனைத்தான் மணக்கலாம் தமிழ் நூலின் படி.

ஒருத்தி பல ஆண்களை மணக்க வைக்கும் பிற நூல்களும் உலகில் உண்டு.

தலைபோவதாயினும் தகாத செயல் செய்யக் கூடாதென்று கூறுகின்றது தமிழ்நூல்.

பசி வந்து விட்டால் பழக்காரி இடத்திலும் திருடலாம் என்று அயலார் நூல் சொல்லும்.

ஆதலால் கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்க வேண்டும்.

இவ்வாறு கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்றுவிட்டால்மட்டும் போதாது.

கற்றபடி நடக்க வேண்டும்.

கற்றபடி நடக்காவிட்டால் கற்றதால் என்ன பயன்?

கற்றபடி நடக்காதவர்களால் நாட்டுக்கு ஒரு நன்மையும் ஏற்படாது.

பாலகுமரன் மக்கள், கனகனும் விசயனும் வட நாட்டில் மதிக்கத்தக்க அரசர்கள். அவர்கள் ஒரு விருந்து நடத்துகிறார்கள். அந்த விருந்துக்கு வந்தவர்களிடம் வாய் வீச்சாகத் தமிழை இகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். இதை அங்கிருந்த தமிழ்த் துறவிகள் அறிந்து தென்னாடு வந்து செங்குட்டுவன் செவியில் போடுகிறார்கள்.

தமிழரின் மேன்மையை இகழ்ந்தவர்களை என் தாய் தடுத்தாலும் விடேன். என்று படைதிரட்டுகிறான் செங்

குட்டுவன், வடநாடு தூள்படுகிறது. தோற்றமும் என்று கனகவிசயர்கள் ஓட்டம் எடுக்கப் பார்க்கிறார்கள். செங்குட்டுவன் வீரன். அவ்விருவரையும் கட்டி இழுத்து வந்து நிறுத்துகிறார்கள் செங்குட்டுவனெதிரில்!

உலகம் கண்டு மீழ்த்தக்க முறையில் அவர்கட்குத் தண்டனை வழங்குகிறான் சோழன்.

கண்ணகி உருவம் செய்யக் கல்வேண்டும் எமக்கு, அந்தக் கல்லை நீங்கள் தலையிற் சுமந்து நடவுங்கள் என்கிறான்.

இமயமலைக் கல் சுமந்து இந் நாட்டை நோக்கி வரலானார்கள் கனகவிசயர்கள்.

இதை படிக்கிறீர்கள் சிலப்பதிகாரத்தில்.

பலநூறு மைல்களுக்கப்பால் பழந்தமிழைப் பழித்த கனகவிசயர்களைத் தண்டித்ததாகப் படித்த நீங்கள், அண்டையில் தமிழையும் தமிழார்களையும் இகழ்கின்றவர்களைச் சும்மாவிட்டு இரு கைகளையும் கட்டிக் கொண்டிருக்கலாமா, அவர்களை ஒரு கை பார்க்க வேண்டாமா?

கற்க கசடறக் கற்பவை சற்றின்ப
நிற்க அதற்குத் தக.

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி

[பலரும் கை தட்டுகிறார்கள்]

[தலைவியார் எழுந்து: இப்போது முன் பேசியவரின் மகனார் கண்ணப்பர் அதே பொருள்பற்றிச் பேசுவாரிகள்.]

கண்ணப்பன் பேச்சு:

தலைவியார் அவர்களே,

தோழர்களே, தோழியர்களே,

இப்போது என் அன்னையார் பேசிய 'பெண்' என்பதைத் தொடர்ந்தே நான் பேசவேண்டும்.

அவர்கள், பெண்கள் படிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள், முடியக் கூடியதுதான். ஆனால் படித்தபடி நடக்கவேண்டும் என்றார்கள்—அதுதான் முடியாது என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

கணவனும் மனைவியும் நண்பர்கள் என்கிறார் வள்ளுவர்.

இது என் அன்னையாருக்குத் தெரியாததன்று.

என் அன்னையாரும் தந்தையாரும் நண்பர்கள் போலவா நடந்து கொள்கிறார்கள்? வெளியிற் சொன்னால் வெட்கக் கேடு.

தில்லைக் கண்ணம்மா திருக்காழு முதலியாருக்கு அசல் அடிமை.

விடியுமுன் எழுந்து வீணையோடு பாடி
அடிமை கொண்ட ஆண்டையை எழுப்பிக்
குறடு கழுவிக்கோலம் போட்டுக்
கறவை கறந்து, நிறைய மொண்டு
தவலை சொம்பு குவளை குண்டான்
கவலை இல்லாமல் கழுவித் தீர்த்து
வட்ட நிலாவை வரவழைத்தது போல்
இட்டலி சுட்டுத் தொட்டுக் கொள்ளத்
துவையல் அறைத்துச் சுவைநீர் வைத்துக்
கணவர்க்கு வெந்நீர் கடிய விளவி
உடம்பு குளிப்பாட்டி உணவை ஊட்டி
வெற்றிலை வைத்துப் பொத்தல் உடையைத்
தைத்துக் குடையை விரித்துக் கொடுத்து
வெளியில் அனுப்பி வெயிலில் பயறுகள்
கல்லைப் பொறுக்கிக் காய வைத்துக்
கடைக்குச் சென்று காய்கறி வாங்கிச்
சோறு கறிகள் சுருக்காய் முடித்துச்
சுவர் பழுதுக்குச் சுண்ணாம்பு பூசி
உடைந்த நாற்காலியை ஒழுங்கு படுத்திக்

கடைந்த வெண்ணெயைக் காய்ச்சி இறக்கி
வந்த கணவர்க்கு வட்டித்துக் கூடத்தில்
சாய்வு நாற்காலியைச் சரிப் படுத்தி
வேர்வை நீங்க விசிறியால் விசிறிப்
படுக்கை விரித்துப் படுக்கச் செய்து
நனைத்துப் போட்ட நாலைந்து துணியையும்
துவைத்துப் போட்டபின் தூங்கும் கணவரீ
எழுந்திடு வதற்குள் எண்ணெய்ச் சட்டியில்
பண்ணியம் சுட்டுப் பரப்பரப் போடு
சுவைநீ ரோடு துணைவருக் களித்துக்
கடைக்குச் சென்றதும் துடைப்பம் எடுத்து
வீடு பெருக்கி மாடு கறந்து
உயர அண்ணாந்தே ஒட்டடை அடித்துச்
சுவடிகள் ஏடுகள் தூசி தட்டி
வெய்யிலில் காய்ந்ததை வீட்டில் சேர்த்துத்
தையல் வேலை தச்சு வேலை முதல்
எல்லாம் முடித்தே நல்விளக் கேற்றி
இராச் சாப்பாட்டை இனிமையாய் ஆக்கிக்
கணவரீ வந்தபின் உணவுண் பித்து
மாடு கன்றுக்கு வைக்கோல் போட்டுப்
பாளை சட்டியைப் பூனை தொடாமல்
எல்லாம் மூடிக் கொல்லைக் கதவையும்
தெருக் கதவையும் தாழிட்டு
இரவு பனிரண்டுக் குறங்குவரீ தாயாரே!

நாடோறும் இவ்வாறு உழைக்கும் நம் தில்லைக்
கண்ணம்மையாருக்கு நலிவு ஒன்றும் தோன்றவில்லையாம்.
காரணம் அன்பாம், அன்பு இதுவும் செய்யுமாம் இன்ன
மும் செய்யுமாம், ஒத்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வளவு தொல்லையடையும் மனைவியிடம் துணைவரீ
நடந்து கொள்ளும் மாதிரியைக் கேளுங்கள்.

குறடு கழுவித் கோலம் போடுகிறாள் மனைவி, தவலை
துலக்கித் தண்ணீர் போடக் கூடாதா கணவரீ?

மாடு கறந்து தீனி வைக்கிறாள் மனைவி, கூட இருந்து குடிநீர் கொள்ளக் கூடாதா கொழுநர்?

இட்லி அடுப்பில் எரிக்கின்றாளே மனைவி, தொட்டுக் கொள்ளத் துவையல் அறைக்கலாகாதா துணைவர்?

காலை எட்டு மணிக்குக் கடைக்கு போய் விடுகின்றார் கணவர்; பதினொரு மணிக்கெல்லாம் வந்து சாய்வு நாற் காலியில் சாய்ந்து கொள்ளுகிறார்.

சாறு கூட்டித் தவிக்கின்றாளே துணைவி, சோறு கொதிப்பதை இறக்கினால் என்ன துணைவர்?

அழகாய்த் துணியைத் துவைத்தாள் மனைவி, பிழிந்து வெயிலில் பிரித்தால் என்ன துணைவர்?

நடுப்பகல் உணவுண்டு நாற்காலியிற் சாய்ந்து, பிறகு கட்டிலில் உறங்கிச் சுவைநீர் அருந்திக் கடைகூகுப் போகின்ற துணைவர் இரவு எட்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து விடுகின்றார்.

மனைவி, படும் பாடெல்லாம் பாரிக்கும் கணவர் கடுகளவுதவி செய்தாலென்ன?

சிறிய உதவியும் செய்வதில்லை. அது போகட்டும்! மேலும் மேலும் அன்னையார்க்குத் தொல்லை கொடாமலா வது இருக்கலாம் அல்லவா?

தொல்லையுடன் சோறு வடித்துக் கொண்டிருக்கிறார் அன்னையார்!

‘தில்லைக்கண்’ என்று திடுக்கிடும்படி அழைக்கிறார் தந்தையார். கைக்கெட்டுந் தொலைவிலுள்ள விசிறியை எடுக்க ஆள் வேண்டும், எண்ணெய் தேய்க்க, சீயக்காய் தேய்க்க, உடம்பு துவட்ட?

மாடியில் காயும் ஒரு வண்டி. நெல்லை ‘மழை வந்தது மழை வந்தது வாரிவா வாரிவா’ என்கின்றார் தந்தையா

கூடவே நாலு கூடை வாரி வந்தால் இவரின் குண்டுக்கல் உடம்பு சுண்டைக்காயாகத் தேய்ந்தா போகும்?

தாய்மாரிகளே, பெரியோரிகளே. இன்னும் ஒன்றைக் கூறி என் சொற்பொழிவை முடித்துக் கொள்கிறேன்; இன்று நடுப்பகல் சாப்பாட்டு நேரத்தில், இரு விருந்தினர் திடீரென்று வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வந்தார்கள் என்ன சொன்னார்கள் எனில், 'எங்க மச்சான் மகனுக்கும் சீர்காழி தங்கவேல் முதலியார் மகனுக்கும் நிச்சயார்த்தம். அதற்காகத்தான் புதுவைக்கு வந்தோம். நிச்சயார்த்தம் முடிந்தது; சாப்பிட்டுப் போகும்படி எங்களை வற்புறுத்தினார்கள். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சவர் திருக்காமு முதலியார் இருக்கிறார், அவர் வருத்தப்படுவாரீ; அவர் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு இங்கு வந்தோம்' என்றார்கள் சாப்பாட்டு நேரத்தில்.

அதைக் கேட்ட என் தந்தையாரும் சாப்பிடும் நேரந்தான் கையலம்புங்கள் என்றார்.

கையலம்பிக்கொண்டு வரிசையாக உட்கார்ந்தார்கள். என் அன்னை பட்டினி.

அன்னை பட்டினி கிடக்க நேருமே என்பதையும் தந்தையார் கேட்கவில்லை; சாப்பிட்டாயா என்று கூடக் கேட்கவில்லை.

நான் அடுக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி கடைச் சொற்றை வாங்கி வந்து அன்னையாரை உண்ணச் செய்து நானும் உண்டேன்.

இல்லத் துணைவியர்க்குத் துணைபுரியும் துணைவரின் போக்கு எப்படி இருக்கிறது?

இதுபற்றி அவர்களை கேட்டால் உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிரிக்கழகு என்று பதில் கூறுகின்றார்கள்.

தலைவ தலைவியர்க்குத் துணைவி என்றும் துணைவர் என்றும் பெயர் சொல்வதுண்டு. ஏன் துணைவிக்குத் துணையாய் இருக்க வேண்டும். துணைவன் என்பதற்காக மனைவிமார் குடும்ப விளக்காக இருக்க வேண்டும். கணவர் குண்டுக்கல்லாய் இருக்கலாகாது. துணைவராயிருக்க வேண்டும் என்று கூறி சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(கைதட்டல்)

தலைவியார் :— (எழுந்து)

இப்போது திருவாளர் திருக்காமு முதலியார் பேசுவார்கள். உங்கட்குத் தெரியும் திருக்காமு முதலியார் எனில் யார் என்று?

அவர்கள்தாம் முன் பேசியவரின் தந்தையார் அதற்கு முன் பேசியவரின் துணைவர்.

(கைத்தட்டல்)

திருக்காமு முதலியார்:— (எழுந்து)

தலைவியார் அவர்களே,

தாய்மார்களே, பெரியோர்களே.

இதுவரைக்கும் நல்ல அடி கிடைத்தது எனக்கு. கிடைத்த அடிகளை தாங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்கு அழ உரிமை இப்போதுதான் கிடைத்தது.

ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு தலைவன் உண்டு; ஒரு தலைவி உண்டு. எனவே குடும்பத் தலைவர் இருவர். அதிகாரம் என்பது இருவர்க்கும் பொது. தலைவனுக்கு எவ்வளவோ அவ்வளவு அதிகாரம் தலைவிக்கும் உண்டு. இது இயற்கை முறை. ஆனால் அது மாறான வழியில்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

முன்பெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் தலைமையுடையவன் தலைவன் என்று இருந்தது. இப்போது எல்லாம் தலை கொழுத்தவன் தலைவன் என்று ஆக்கப்பட்டுவிட்டது.

தலைமையுடையவள் தலைவி! இப்போதெல்லாம் இட்ட வேலைகளைத் தலையிற் சுமப்பவள் தலைவி என ஆக்கப் பட்டது.

குடும்பத் தலைவன் கடிவாளம் இல்லாத குதிரையா? தலைவி நிபந்தனையற்ற அடிமையா! இந் நிலைமை இந்த மட்டோடு இருக்கிறது என்றும் சொல்லி விடுவதற்கில்லை இந்த இழுவில் வளர்ச்சி வேறு.

(கைதட்டல்)

குடும்பப் பணிகள் எவ்வளவோ உண்டு; அவைகளில் ஒன்று தவிர மற்றெல்லாவற்றிலும் நான் சரிபாதி பங்கு கொள்வதாக உறுதிசூறுகின்றேன். ஒன்று தவிர என்றேன். அதை என்னால் செய்ய முடியாது அதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு முன் பேசியவர் அதையும் நான் செய்யத்தான் வேண்டும் என்று என்னைக் கட்டுப் படுத்த வேண்டாம்! அது என்னால் முடியாது. பிள்ளைபெற என்னால் முடியுமா?

மற்றும் ஒரு புள்ளிபற்றிப் பேசி என் பேச்சுக்கு முற்று புள்ளி வைக்க எண்ணுகின்றேன். வருகின்ற விருந்தை வராதே என்று சொல்லுவது தமிழர் பண்பாடாகாது.

அது மட்டுமன்று; உணவு நேரம் பார்த்து வந்த விருந்தினரை ஒழித்துபோக வேண்டும் என்று ஒழிப்பதும் குற்றமே!

துணைவன், துணைவி, மக்கள் ஆகியோர் தனித்தனியே உணவருந்தும் தீய முறையை ஒழித்துக் கட்டிவிட வேண்டும். உண்ணும்போது துணைவன், துணைவி, மக்கள் ஒக்க இருந்து உண்ணும் முறையை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். 'திடீரென்று வந்தார்க்கு உணவிட்டு மீந்ததை அனைவரும் உடனிருந்து உண்ணும் முறை ஏற்பட்டால்

துணைவிக்குப் பட்டினித் தொல்லை நீங்கும் என்று
எண்ணுகின்றேன்.

குடும்ப விளக்காகவே திகழவேண்டும் குடும்பப்
பெண்கள்.

அவர்களுக்குக் குண்டுக் கல்லாகத் திகழவேண்டாம்
குடும்ப ஆடவர்கள்.

வாழ்க தமிழர்!

வாழ்க தமிழர்!

வெல்க தமிழ்நாடு!

முற்றும்